

ת"פ 23238/01/15 - משטרת ישראל תביעות- שלוחת רמלה נגד י ש

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 23238-01-15 משטרת ישראל תביעות- שלוחת רמלה נ' ש
תיק חיצוני:

בפני כבוד השופטת רבקה גלט
המאשימה משטרת ישראל תביעות- שלוחת רמלה
נגד
הנאשם י ש
ע"י ב"כ עו"ד בן שעה

החלטה

הנאשם, כבן 42, הורשע על פי הודאתו, בעובדות כתב האישום המתוקן, בעבירה של תקיפת בת זוג, לפי סעיף 382(ב) לחוק העונשין, התשל"ז-1977.

על פי תיאור העובדות, ביום 31.7.14, פרץ ויכוח בין הנאשם לבת זוגו (המתלוננת), במהלכו משך הנאשם בשערותיה ואחז בחזקה בידה. לאחר מכן, על מנת לא להסלים את המצב, עזבה המתלוננת את הדירה והתקשרה למשטרה.

הצדדים גיבשו ביניהם הסדר דיוני שלפיו יינתן תסקיר שיבחן אף את שאלת ההרשעה, ואולם, התביעה הבהירה כי עמדתה היא שיש להרשיע את הנאשם ולהטיל עליו עונשים של מאסר על תנאי, וקנס. הצדדים הסכימו כי ככל שיוטל מאסר על תנאי, הוא יחול גם על עבירות איומים והיזק בזדון, וככל שיסתיים ההליך ללא הרשעה, יחתום הנאשם על התחייבות להימנע גם מעבירות אלה.

כבר עתה, יש לציין כי אין לנאשם כל עבר פלילי.

התסקיר

קצין המבחן פגש את הנאשם והמתלוננת. עלה כי הנאשם הוא אב לשלושה ועובד כיום בתחום המכירות. בשנת 2014, עבד כמפקח עירוני ואף השלים קורס הכשרת מפקחים עירוניים, אך עבודתו הופסקה בשל ההליך הפלילי. הנאשם תיאר כי חלה הרעה והסלמה בתקשורת בינו לבין המתלוננת על פני תקופה שבה נעדר מן הבית למשך שעות ארוכות, לצורך עבודתו, והמתלוננת נאלצה להתמודד לבדה עם גידול הילדים. לרקעה הסלמה, בוצעה העבירה, אך היוותה גם גורם מדרבן לשינוי, וכיום ישנה הטבה בתקשורת בין בני הזוג. הנאשם הביע תחושות אשמה חרטה ובושה כלפי העבירה, וביטא צורך בטיפול. בהמשך, שולב בתכנית במסגרת המרכז למניעת אלימות ברמלה.

המתלוננת מסרה כי האירוע היה חריג, וההתרשמות היא כי הגישה את התלונה על מנת להציב לנאשם גבול. גם לדבריה

חל שיפור ממשי כיום.

שרות המבחן התרשם כי הנאשם פעל באירוע מתוך מצוקה רגשית, והוא זקוק לטיפול, לצורך מניעת הישנות עבירות. לצד זה, המדובר באדם יציב ומתפקד, וניכר שתהליך הטיפול וההליך המשפטי עצמו, מהווים עבורו גורם מרתיע.

לנוכח חריגות העבירה, ולאור רצונו של הנאשם לשוב לעבודה בפיקוח העירוני, ההמלצה היא לבטל את ההרשעה ולהטיל צו מבחן לשנה.

טיעוני הצדדים

ב"כ התביעה טענה כי אמנם הוגש בעניינו של הנאשם תסקיר בעל אופי חיובי, אך עמדה על טענתה כי יש להרשיע את הנאשם, לנוכח טיב העבירה. התביעה הפנתה לפסיקת בית המשפט העליון ברע"פ 1/15, לחיזוק טענתה שיש להותיר את ההרשעה על כנה, למרות המלצת שרות המבחן.

ב"כ הנאשם טען כי עמדת התביעה היא דרקונית, בשים לב לנסיבות המקרה, ואף פסק הדין שאליו הפנתה, אינו דומה לעניין הנדון. נטען כי העבירה בעניינו היא ברף החומרה הנמוך, ויש משקל לאמור בתסקיר אודות דמותו של הנאשם, שהוא אדם נורמטיבי. הנאשם היה ספורטאי מצטיין, ושירת שירות מלא בצה"ל, הוא אב לילדים קטנים, וקיבל תעודת הצטיינות בעבודתו כפקח עירוני. הנאשם מבקש לשוב לעבודתו כפקח עירוני. האירוע היה מבחינתו מעידה חד פעמית. בנסיבות אלה, אין מקום להותיר את ההרשעה על כנה.

הנאשם בדברו האחרון, הביע חרטה, ואמר שמסרו לו בעירייה כי לשם החזרתו לעבודה, הם ממתנים להיוודע האם יורשע, אם לאו.

מתחם העונש ההולם

אין צורך להכביר מילים אודות חומרתן של עבירות אלימות כלפי בת הזוג, ודי אם אפנה להלכות שנפסקו בעניין זה בבית המשפט העליון (רע"פ 182/13 משה נ' מד"י (21.1.13), ע"פ 6758-07 פלוני נ' מד"י, (11.10.07).

יחד עם זאת, כידוע, מנעד הענישה בעבירות דנן הוא רחב ביותר, לנוכח הצורך לבחון את חומרת המעשה הקונקרטי, וכן לנוכח חשיבות הנסיבות שאפפו את ביצוע העבירה, וטיב יחסי הזוג מאז ביצועה.

בעניינו, המעשה שבו הורשע הנאשם, היה מכוער, אך אינו מצוי ברף החמור של המדרג, היות שאין המדובר בתקיפה אלימה ביותר, בכוח רב, או באופן שהותיר חבלות.

לנוכח מכלול הנסיבות ומדיניות הענישה הנוהגת, אני סבורה כי המתחם ההולם את העבירה בנסיבותיה, כולל ענישה הצופה פני עתיד, בצירוף מרכיבי ענישה נלווים, על פי העניין.

לאור קביעתי האחרונה, יש לבחון את עתירת הנאשם לביטול ההרשעה.

האם יש מקום לביטול ההרשעה?

אינני מוצאת צורך להביא שוב הלכות ידועות בדבר הכללים על פיהם יכריע בית המשפט בשאלת ההרשעה, ודי אם

אפנה לע"פ 2083/96 כתב נ' מד"י (21.08.96), ע"פ 9150/08 מד"י נ' ביטון (23.07.09).

לאחרונה ממש, ניתנה החלטת בית המשפט העליון בע"פ 5446/15 חנימוב נ' מד"י (3.3.16), שם נדון עניינו של נאשם אשר הורשע בעבירה של סיוע לסרסרות למעשי זנות. בית המשפט המחוזי דחה את עתירת הנאשם לביטול ההרשעה בשל כוונתו לקבל רישיון נהיגה על אמבולנס, וקבע כי לא הוכח שייגרם לו נזק תעסוקתי נוכח ההרשעה, שכן שאלת מתן הרישיון היא עניין הנתון לשיקול דעת רשות הרישוי, ואין וודאות שהרישיון יישלל ממנו. לפיכך, הוטלו עונשים של מאסר על תנאי, פיצוי כספי ושל"צ. בבית המשפט העליון נדונה שוב שאלת הרשעת הנאשם, ונקבע כי יש מקום לבטלה:

בנסיבות המיוחדות של המקרה שלפנינו, אנו סבורים כי הנורמה החברתית הכללית סובלת את אי הרשעתו בדין נוכח הפגיעה הכבדה בסיכויי שיקומו של המערער. אכן, המדובר בעבירה חמורה, בעלת פסול מוסרי אינהרנטי, אך עם זאת, דומה כי עבירה זו אינה משתייכת לקטגורית העבירות בהן לא ניתן, מניה וביה, לבטל את הרשעתו של הנאשם מבלי לפגוע בשיקולי ענישה אחרים. זאת במיוחד שעה שמשקלם של שיקולי ענישה המסורתיים - הרתעה ומניעה - נמוך ביותר בענייננו, נוכח הפסקת המעשים מיוזמתו של המערער, אף טרם החלה חקירה משטרתית בנושא, ושאיפתו האמתית והכנה לשוב לדרך המוטב. אל מול חומרת העבירה והתועלת של ההרשעה לאינטרס הציבורי, יש להעמיד את הנזק הצפוי לנאשם כתוצאה ממנה. כאמור, בנסיבות המקרה הקונקרטי, הרשעתו של המערער משפיעה ישירות על עיסוקו המקצועי, ועלולה להוביל לכך שהוא לא יקבל היתר נהיגה באמבולנס - על אף שהשקיע זמן ומאמצים בלימודי הסמכה כנהג אמבולנס חירום וכחובש מוסמך במסגרת מגן דוד אדום. כך גם נזקפים לזכותו של המערער היותו נעדר עבר הפלילי וכאמור, עצם הפסקת המעשים מיוזמתו. כפי ששירות המבחן מציין, המעשים בוצעו עקב מעידתו של המערער בשל משבר נפשי קשה אשר פגם בשיקול דעתו, ואין בביצועם כדי להעיד על אופי רע או פגום של המערער, ומשכך אין גם חשש ממשי להישנותם. שירות המבחן שיבח ופיאר באופן בלתי מסויג את אופיו של המערער אשר הפיק לקחים מההליך המשפטי, והביע צער וחרטה כנה על מעשיו. המערער אף ביצע את כל מה שאל ידו כדי לכפר עליהם - שילם את הפיצוי למתלוננת עוד מבעוד מועד מתן גזר הדין וביצע את צו השירות לתועלת הציבור כנדרש. בנסיבות אלה, אנו סבורים כי המקרה דנן נמנה עם אותם מקרים חריגים, שבהם הצטברות מיוחדת של נסיבות מכריעה את הכף לעברו של המערער.

לדעתי, ניתן ללמוד מדברי בית המשפט העליון לעניינו של הנאשם, שעבד עד קרות האירוע כפקח עירוני, ולא יוכל לעסוק בעבודתו, באם תישאר ההרשעה על כנה, כפי שנקבע בתסקיר. בכך, מתקיימת הדרישה להוכחת נזק של ממש שייגרם לשיקומו, באם יורשע.

יש לזכור כי הנאשם הפנים היטב את הפסול שבמעשהו, והחל בתכנית טיפולית באמצעות שרות המבחן. הנאשם מגלה אמפטיה כלפי המתלוננת, וחש רגשות חרטה. התרשמות שרות המבחן היא כי תהליך הטיפול וההליך המשפטי עצמו, מהווים עבורו גורם מרתיע.

שעה שהעבירה דנן אינה ברף החמור ביותר של עבירות האלימות, ולאור תהליך השיקום שהנאשם מתמיד בו, מתקיים בענייננו גם התנאי השני הנדרש לשם הימנעות מהרשעה, שכן היחס בין הנזק הצפוי לנאשם כתוצאה מההרשעה, לבין חומרת העבירה והתועלת של ההרשעה לאינטרס הציבורי, אינו סביר.

כאן המקום לציין, כי הימנעות מהרשעה בענייננו אינה חריגה בנוף פסיקת בתי המשפט, שכן סקירה של מאגרי הפסיקה

מעלה מקרים רבים מאד שבהם הסתיים ההליך ללא הרשעה, גם כשהמדובר היה בנסיבות חמורות מאלה שלפניי. להלן דוגמאות מייצגות:

בת.פ 14367-06-13 מד"י נ' פלוני (20.4.15), הודה הנאשם בכך שאיים על בת זוגו, השליך כלים והצית את ביתם. הנאשם הוא ד"ר לסטטיסטיקה ומרצה באוניברסיטה. בעקבות האירוע עבר תהליך טיפול והתסקיר שהוגש המליץ להימנע מהרשעה. בית המשפט אימץ את ההמלצה לנוכח הסיכון הנמוך להישנות העבירה והפגיעה הצפויה מן ההרשעה.

בת.פ 36976-06-10 מד"י נ' דעיס (4.3.14) הודה הנאשם בכך שהכה את בת זוגו בפניה עד שנפלה ונגרמו לה המטומה סביב העין וסימני חבלה בכתף. תסקיר שהוגש מצא כי הנאשם אינו מעוניין בטיפול. למרות זאת התרשם בית המשפט כי הנאשם בוש ונכלם. כיוון שהנאשם נהג מונית העלול להיפגע מן ההרשעה, הסתיים ההליך ללא הרשעה.

בת.פ 60519-10-13 מד"י נ' פלוני (1.6.14) הודה הנאשם בכך שבמהלך ויכוח חיבק את בת זוגו בחוזקה עד ששניהם נפלו. לאחר מכן איים עליה שיהרוג ויחנוק אותה, היכה אותה באמצעות מגבת ודחף אותה עד שנפלה ארצה. שרות המבחן העריך כי הרשעה עלולה לפגוע בנאשם שהוא מהנדס ובין לקוחותיו נמנים גופים ממשלתיים. בית המשפט אימץ את המלצת התסקיר ונמנע מהרשעה.

בת.פ 2398-09 מד"י נ' בלאוסוב (29.1.12) הודה הנאשם בכך שבעט בבת זוגו עד שנפלה. בעניינו של הנאשם ניתנו תסקירים שהראשון ביניהם היה שלילי והשני משקף שיתוף פעולה מלא. נכתב כי הרשעה תפגע בתעסוקת הנאשם, לכן הסתיים ההליך ללא הרשעה.

בת.פ 45518-01-13 מד"י נ' י"ג (29.12.13) הודה הנאשם בריבוי מקרים של תקיפת ילדיו הקטינים. על פי התסקיר שהוגש, הנאשם סובל ממחלה כלשהי שלא פורטה. הנאשם השתלב בתהליך טיפולי בעקבות ההפניה. בית המשפט התרשם כי קיים סיכון של ממש לפרנסת הנאשם באם יורשע, כיוון שהוא עובד בחברה המספקת שירותים לתעשיות ביטחוניות, הדורשות העסקת עובדים ללא עבר פלילי. ההליך הסתיים ללא הרשעה.

בת.פ 44307-02-14 מד"י נ' פלוני (6.3.15) הודה הנאשם בשורת איומים כלפי בת זוגו וכן בכך שסטר לה בפניה. הנאשם עבר תהליך טיפול משמעותי וארוך וניתנו בעניינו 6 תסקירים. בעניין הפגיעה הצפויה נכתב כי לא היה יציב מבחינה תעסוקתית, אף כי עבד בעבר כמתווך. בית המשפט קבע כי הנאשם לא הוכיח פגיעה צפויה בתעסוקתו אך נתן משקל רב לתהליך השיקום שעבר, ונמנע מהרשעה.

בנוסף, במאגרי הפסיקה ניתן למצוא לא מעט מקרים של עבירות אלימות כלפי בן הזוג, בהם הסתיים ההליך ללא הרשעה, בהסכמת התביעה, אף ללא בקשת תסקיר, וללא הוכחת הנזק הקונקרטי הצפוי לנאשם. לצורך הדוגמא אפנה למספר מקרים אלו: ת.פ 5370-12-13 מד"י נ' פלוני (19.6.14); ת.פ 47369-04-14 מד"י נ' כהן (1.1.15); ת.פ 44079-10-14 מד"י נ' פלוני (19.5.15); ת.פ 43252-04-14 מד"י נ' רוזנצוויג (12.7.15); ת.פ 34671-04-11 מד"י נ' אוזן (13.3.12); ת.פ 32874-06-14 מד"י נ' פלוני (7.10.14); ת.פ 45387-07-14 מד"י נ' פלוני (21.10.15); ת.פ 35642-10-14 מד"י נ' פלוני (24.8.15).

כל המקרים הללו מלמדים כי המדיניות העונשית הנוהגת, מאפשרת הימנעות מהרשעת הנאשם בנסיבות המתאימות, כמו בענייננו.

במאמר מוסגר אציין כי רע"פ 1/15 שאליו מפנה התביעה, אינו יכול ללמד לענייננו, שהרי שם דובר בנאשם שאיים

לפגוע בעצמו ואף חתך עצמו בזכוכית, על מנת להודיע למשטרה כי בת זוגו גרמה לכך, ונסיבות המקרה היו חמורות יותר מאלה שלפניי.

סיכום

הצטרפותן של נסיבות הנאשם ומדיניות הענישה המשתקפת מן הסקירה שהבאתי, מובילים לדעתי למסקנה כי ראוי להימנע מהרשעה במקרה זה, שכן אינטרס שיקומו של הנאשם גובר על האינטרס הציבורי בהרשעתו.

אשר על כן, אני מבטלת את ההרשעה ומורה כי ההליך יסתיים ללא הרשעה.

בהתאם להמלצת שרות המבחן, יוטל צו מבחן, ואולם לדעתי, ראוי כי בנוסף לכך, יישא הנאשם עונש מוחשי כלשהו. אני סבורה כי ביצוע של"צ בהיקף של 60 שעות, הוא העונש המתאים.

לפיכך, אני מורה כדלהלן:

- א. הנאשם יעמוד בצו מבחן לשנה.
- ב. הנאשם יבצע של"צ בהיקף של 60 שעות, בפיקוח שרות המבחן, על פי תכנית שתוכן ותוגש לאישורי בתוך 21 יום. מובהר לנאשם כי אם לא יבוצע השל"צ במלואו יהא בית המשפט מוסמך להפקיע את הצו ולגזור את דינו מחדש.
- ג. הנאשם יחתום על התחייבות בסך 1,500 ₪, להימנע מעבירות של תקיפת בת זוג, או איומים, או היזק בזדון, למשך שנתיים מהיום.

המזכירות תעביר עותק מן ההחלטה לשרות המבחן.

זכות ערעור כדין.

ניתנה היום, י"ח אדר ב' תשע"ו, 28 מרץ 2016, בנוכחות
הצדדים.